

Vladimir
Kovačič

Pregrada

Prvikrat se mi je ponudila, čisto mirne duše lahko trdim, enkratna priložnost, da si ogledam mesto, skozi katero navadno le hitim in se odpeljem dalje v naslednje mesto, kamor me največkrat zanese po službeni poti. Mesto je bilo že navsezgodaj obsijano od majskega sonca, ko sem parkiral avto pri starem hotelu, kjer je bila prav tisti čas zanimiva in ena redkih dobro obiskanih slikarskih razstav. Moram reči, da je tudi mene,

čeprav popolnega laika v slikarstvu, ta razstava izredno pritegnila in zdi se mi, da sem se prav zaradi nje napotil in ustavil v tem mestu, kjer sem se prvikrat srečal z deklico, ki sem jo pozneje, ko se je preselila v moje mesto, vzljubil, a se je na mojo veliko nesrečo poročila z drugim, pomembnim veljakom, za katerega se govori, da jo pretepa zaradi bolesterne ljubosumnosti. Kakorkoli že, dejstvo je, da sem bil tega prekrasnega majskega jutra v mestu, koder sem imel namen ostati do večera, saj sem si tega delovnega dne v službi izposloval prost dan. Živim sam, kdaj pa kdaj pripeljem kakšno punco v svojo nič kaj sončno garsonjero, da jo povaljam, potem je pa nekaj časa spet mir pri hiši, navadno zaspim s kakšno debelo knjigo v roki, ki je nikoli ne preberem do konca, in kar pri luči. Starši so že pred leti umrli, oče in mama hkrati, tako nenadoma, da še nekaj dni po tem nisem mogel verjeti, da se je to res zgodilo, in kar se tiče pogreba, sem moral postoriti vse čisto sam. Edinec sem, in ko so mi umrli starši, je bilo nenadoma, in tako je tudi moralo biti, konec moje razvjenosti. Nekaj dni po pogrebu smo imeli maturo, potem maturantski ples, po plesu sem pa kar cel razred povabil v stanovanje, ki ga takrat še nisem prodal in se preselil v garsonjero, v kateri živim že skoraj deset let malce osamljeno življenje. Imeli smo dovolj pijače in temu primerno smo se tudi napili. Takrat sem bil prvikrat v življenju z žensko, in to z Irmo, ki je danes precej pomembna igralka, prav lani je bila nagrajena na nekem festivalu. Prvikrat sem fukal in premišljeval o pogrebu, ki sem ga še nekaj časa potem sanjal dan za dnem, razmišljal o smrti, ki je tako nenadna kot orgazem. In tistega dne smo se prav vsi povaljali tako živalsko, da smo

se pozneje tega sramovali in nismo praznovali nobene obletnice mature. Prav včeraj sem srečal Vaclava in potožil mi je, kako bedno je to, da se nikdar ne dobimo. Jaz sem mu rekel, da grem jutri v to mesto, prav na deseto obletnico mature, in sploh imam navado, da se na vsako obletnico mature odpeljem iz rodnega mesta. Vaclav je menil, da bi bilo prečudovito, če bi se prav jutri dobili vsi v tem starem okolju, res pa je, da je zelo dvomil o tem, sam sem bil pa prepričan, da se niti v sanjah ne more zgoditi kaj takega. Vaclav je bil plešast in nosil je brado. Ne bi ga prepoznal, če se ne bi takole enkrat na leto srečala in izmenjala nekaj besed, od katerih so bile nemara še najpomembnejše tiste, ki jih je spregovoril ravno včeraj — veni, vidi, vici — in jih je bil spregovoril tudi tistega dne, ko se je ves naš razred pofukljal med sabo, le da je takrat to rekel še s čisto deškimi naglasom. In meni je bilo včeraj popolnoma jasno in tudi danes, da bom ta Cezarjev rek iz njegovih ust slišal še kdaj, če ne prej, pa takrat, ko ga bo spregovoril iz groba, najbolj neusmiljeni ljubimec iz 4. b, najboljši učenec latinščine.

...

Pri starem hotelu sem tako parkiral prvikrat v svojem življenju, navadno sem se ustavil pri imenitni gostilni Pri starem borcu, kjer sem na hitro pojedel in se odpeljal dalje, kjer me je čakalo nič kaj prijetno delo, ki sem ga moral opraviti nemudoma in brez odlašanja, zadnje čase še toliko bolj, kajti novi direktor ni prenesel nikakršnega zavlačevanja in je bil pri takih rečeh kar se da pedanten, prav tako do mlajših uslužbencev kot tudi do starejših, ki so svoje delo opravljali izredno vestno in bili odlični z gledanjem mlajšim, kar nekam preveč lenim za leta, ko bi morali biti v najboljši formi in željni vsakršnega dela. Moram reči, da sem svoje delo opravljal marljivo, prišlo mi je na uho, kako me direktor hvali in postavlja za zgled, čeprav se je pred dobrim letom zgodilo, kar se ne bi smelo in bi bilo lahko usodno tako za mene kot tudi za direktorja in njegovo ženo. Praznovali smo, sam sem že pozabil, kaj, saj se nerad spominjam neprijetnih dogodivščin, vem pa prav dobro, kako sva plesala z direktorjevo ženo, in to tako dobro, da so pričele leteti pripombe, kako se je ona zmotila, in to usodno, v izbiri svojega moža. Direktor je čisto popenil, pijan je grozil tako meni kot svoji ženi, da naju bo z mitraljezom prerešetal. No, na srečo je bilo potem, ko se je streznil, vse pozabljeno, tudi žena mu je oprostila, čeprav nerada, ampak na koncu koncev je bil le direktor. Moram pa reči, da mi zadnje čase prihajajo na uho govornice, kako si direktorjeva izbira ljubimce, to pa seveda takrat, ko se on odpravi na kakšno službeno potovanje. Zadnje čase se odpravlja bolj poredko in sumim, da prav zaradi svoje žene, mene pa pošilja kot svojega namestnika tudi tja, kamor bi se po mojem le moral odpraviti on sam. Tako so se mi dohodki v zadnjih mesecih znatno povišali in tudi moje ime je postalo pomembnejše, saj vem, kako ga izgovarjajo s spoštovanjem, ženske iz našega podjetja, med katerimi je nekaj prav čednih, pa se mi približujejo in se vabijo v mojo garsonjero. Včasih sem prav razdražen, čeprav mislim, da ne bi bilo dobro, če bi jih

pofukal, kajti čisto lahko, da bi iz vsega tega nastala kakšna neprijetna intriga, kjer bi potegnil krajši konec, saj je znano, kako so ženske maščevalne, in ko maščevanje zamenja pohota, takrat gorje moškemu. V podjetju je najbolje dobro delati in nič drugega, kar bi motilo te elegantne ženskice, ki vztrajno sledijo modi tja do svojih štiridesetih, največ petinštiridesetih let, potem se pa opustijo, postanejo zagrenjene in niso več zmožne niti poštenega maščevanja. Včeraj so me spraševale, kam pa greš, kaj imaš punco, in so se muzale in se delale, kot da jih to niti najmanj ne zanima, v resnici bi pa dale roko v tlečo žerjavico, da bi zvedele, kaj je z mano, kaj je zdaj to, da se v petek odpravljam na neko čudno potovanje v mesto, kjer je star hotel, star grad in stara lipa, v katere senci sem parkiral in se napotil v središče mesta, kjer je vodnjak, iz katerega pa ne vem že koliko let ne priteče niti ena sama kaplja vode.

...

Po tej tlakovani ulici na srečo, tudi sam pravim tako, čeprav sem avtomobilist, ne smejo voziti motorna vozila. Na začetku ulice so napravili ljubko ogrado s cveticami in pot, ki gre čisto malo navkreber, je zato prijetna in polna zaljubljenih parov že zjutraj, objetih in strastnih že zjutraj. Sam sem jih opazoval, ne vem, kako bi temu rekel, a mislim, da kar z neko osuplostjo, saj sem se dobro zavedal, česar se seveda oni niso, da je ta njihova zaljubljenost prevara, da je neka potreba, ki bi jo radi kar nasilno spremenili v ljubezen, kar pa po mojem ni mogoče, saj so si ljudje tako neverjetno narazen, takšni tujci, ki celo spregovorijo le še s težavo med seboj, oni bi pa radi gradili neko skupnost, neki dom, ki je že v zasnovi razdejan, v teh zmedenih časih prav gotovo, v teh časih, ko strah odpira oči in golta samopašno, ta strah sabljač, ta strah volkodlak, ki se vedno bolj črn sprehaja po teh ulicah, ta strah šklepetač, ta strah, hujši od samote, tudi te, ki se razširja v meni, ptice nasilne v meni, trgajoče meso z mene, ko v meni razširi krila. Opazoval sem jih in bil pogumnejši od teh samozavestnih zaznamovancev, oblečen v neka narodna oblačila, in šele zdaj sem opazil, kako jih pritegujejo ta oblačila, nekateri celo s posmehom gledajo name, češ misli si, da je lepši od nas. Seveda si nisem niti najmanj mislil kaj takega o sebi, niti se nisem nikdar trudil, da bi kakorkoli že polepšal svojo zunanost, za katero morem nepristransko reči, da je tako povprečna in vsakdanja, da je ne more spremeniti nikakršen čudež. In pravzaprav, saj je bila le srajca v narodnem stilu, nič bahata, nič kozaška, navadna naša narodna srajca, ki je nisem niti sam kupil, temveč dobil v dar. Nekateri pa zdaj nemara mislijo, da bi se moral tega sramovati.

»Vi ste iz Amerike,« mi je rekla prodajalka sladoleda. »Kaj imate kaj dolarjev?« me je vprašala s čisto prijaznim glasom, svojih bolj mrkih oči pa le ni mogla skriti.

»Imam, pa ne dam,« sem ji zabrusil po domače, ona je pa dvignila kliko visoko v zrak, da sem lahko videl, kako kosmata in ošabna je. »Sram vas bodi,« sem ji odgovoril in nisem bil niti najmanj miren.

»Tudi vas,« mi je odvrnila in se zagledala v mojo narodno srajco.

Z nami je nekaj narobe, sem si mislil, tako z mano kot z njo in s temi vnetimi zaljubljenici, ki flankirajo po mestu in objemajo svoje punce. Potem so me imeli za Francoza, malo naprej za Italijana in mestni prekupčevalci so hoteli imeti tujo valuto, in to zaradi moje domače narodne srajce. Znorel je ta svet, mene, ki nisem nikdar pomislil na kaj takega, me imajo za razkazovalca, najnavadnejšega in pokvarjenega kažilulčka, mene, ki hodim, in prvokrat sem jo danes oblekel, v domači narodni srajci. Za posrat. V slaščičarni so me celo za Rusa imeli, ne vem, kako so prišli na to, in jaz, ki sem se v šoli učil ruščino, sem jih zblefiral. Moram pa priznati, in to je še vsa sreča pri tej stvari, da me za rublje niso povprašali, le za kaviar, katerega prekupčevalci prav gotovo popapajo, če ga seveda prej ne razprodajo, na domačih zabavah, in so važni, ko lahko pokažejo, kako imajo oni vse, seveda če ga imajo. Torta je bila božanska. Z olajšanjem sem potegnil zrak v pljuča in se spomnil Starovlaha, s katerim sva skupaj služila vojaški rok in v katerega zboru sem bil najboljši tenor, takšen, da bi si lahko tudi s petjem služil kruh, če bi seveda opustil svojo profesijo, poklic kemijskega inženirja.

...

Starovlah me je sprejel v domači halji, potožil je, da je bolan, da ima težave z ledvicami in da bi moral popolnoma prenehati piti, če bi se hotel pozdraviti, medtem je pa že odpiral steklenico z viskijem, natočil sebi še več kot meni, tako da mi je bilo jasno, da on že ne bo prenehal piti, prav nasprotno, še več bo pil od zdaj naprej pa do svoje prerane smrti. Starovlah se mi je zdel neumen, čeprav kar dober glasbenik, in žena se je poročila z njim predvsem zato, ker je dober glasbenik, ločila pa zato, ker je neumen. No, mene ni ta njegova neumnost niti najmanj motila, z njim sem se odlično razumel in bil je eden redkih, ki se ni boril za privilegije v vojski, saj je znano, da počnejo nekateri to celo tako objestno, da s tem škodujejo drugim. Prirasel mi je k srcu in tudi sam se je razveselil srečanja. Odkar ga je zapustila žena, je bil njegov dom neurejen in spoznal sem, do zdaj so mi le govorili, kako težko je umetniškim dušam, žene jih zapuščajo in oni se potem potapljajo v vedno večji nered in pijanstvo. Danes mi je bil pa še bolj všeč kot kdaj prej, saj se ni niti najmanj obregnil ob mojo narodno srajco, nemara ga je celo prav ona napeljala na to, da je rekel, kakó poletje prihaja v deželo, jaz sem mu pa odgovoril, kako so poletja vedno bolj motna, siva in sploh takšna, da ne morejo biti v nobenem primeru pravšnja. Pritrdil mi je potem in razlagal o nekih prevarah, ki da so se nakopičile v takšnih količinah, da ni človeku nič več jasno, kako naj bi se v določenih situacijah obnašal, vsa ta nervoza, je rekel, je plod nekih temnih sil, ki že nekaj časa visijo v zraku. Mislil je sila nelogično in nekonstruktivno, moram priznati, da si nisem bil na jasnem, kaj je hotel povedati, čeprav mi je bilo jasno to, da je hotel povedati kar največ. Hitro sva pila, kar se mi je dopoldne redko dogajalo, vsekakor pa je krivda na Starovlahu, saj me je ta muzikus prevzel, prevzel tako silno, da sem pomislil, le zakaj se tudi sam ne ukvarjam z umetnostjo, ki me je pravzaprav

vedno privlačevala, v vsakem primeru bolj kot kemija in tiste puste ženskice iz podjetja; pil sem tako hitro kot moj stari Starovláh, čeprav sem vedel, da se bom hitreje opijanil kot on in da mi bo slikarska razstava vzela poslednje atome moči, kar seveda ni najhujše, huje je to, da me bodo ženskice iz podjetja sumile, ko me bodo zjutraj zagledale s temnimi kolo-barji pod očmi, da sem prespal pri kakšni strašno strastni in naporni puncu. Ne bo jim to prav in vem, da mi bodo povedale po ovinkih, te coprnice brez najmanjšega smisla za umetnost. Vprašal sem Starovlaha, če si je že ogledal razstavo, in v smehu mi je odgovoril, da je igral na otvoritvi, kjer se je trlo toliko ljudi kot doslej v tem mestu še na nobeni drugi razstavi. Črni opus je najboljši, je menil, mešanica fotografij in po-barvanega listja. Navdušil me je. V njem je bila pravšnja mera neke norosti, ki navdušuje, te osvobodi te samote in takšnih temačnih stvari. Tako je to, prepričan sem, da je preskočil čas, kljub vsemu pa seveda za kanec preveč. *To je hudo, da smo prav vsi na tem svetu izgubili neko mero, in to do tolikšne mere, da je postal svet popolnoma neizmerljiv.*

...

In jaz sem se medtem že docela napil, poprosil Starovlaha, naj me spremi do starega hotela, kjer bi najprej nekaj pojedla, potem bi si pa skupaj ogledala slikarsko razstavo. Niti najmanj ni omahoval, izredno lahkotno in elegantno je vstal, tako da sva se kar takoj pridružila opoldanski ulici in soncu, se za hip pomudila pri vodnjaku brez vode, na katerega sem prej v razburjenosti, ki so mi jo pripravili zaradi moje narodne srajce, popolnoma pozabil. Izredna se mi je zdela nemarnost mestnih veljakov, ki se tako malo menijo za kulturno dediščino svojega mesta, v pijanosti se je moj bes še močnejše razplamtel in okužil sem še Starovlaha, zdaj čisto norega in nebogljenega pijančka, čeprav dovolj okretnega, da bi lahko kdo pomislil, saj ni pijanec, temveč slab igralec, ki se še ni naučil obvladovati svojega telesa. Res pa je to, da je bil prav v obvladovanju svojega telesa neprekosljiv in takega se ga spominjam še iz vojske, kjer se je lahko božansko in skoraj do smrti napil, hodil je pa skoraj tako, kot da bi se že dvignil od tal, kar drsel je kot kakšen hidrogliser malo nad vodo in klobasal nemogoče neumnosti. In takšen mi je bil še bolj všeč, takšen norec, ki je s svojo norostjo znoril dekleta, ki so se dan na dan tihotapila v kasarno in nam dan na dan povzročala glavobole. Vse je bilo potem, ko se je seveda končalo dobro, torej tako, da ni nihče zvedel za te igrive vdore v kasarno, pozabljeno, zdaj sem se pa spet spomnil teh vojaških dogodivščin tako živo, da sem se pravzaprav moral nasmejati nad radoživostjo življenja, ki je pozneje splahnelo in se uteklo v dolgočasje in samoto, v avtomatičen način življenja, ki so mi ga poživljale le občasne ženske, od katerih pa nobena ni želela kaj dlje ostati v moji pusti garsonjeri, saj je vedela dovolj dobro, in ženske imajo vse to bistrovidnost, da jim ne morem dati nič drugega kot to svojo neskončno samoto in redne mesečne dohodke. In tako so vse zanimive ženske pobegnile od mene, nezanimivih sem se pa tako ali drugače že sam izogibal, predvsem tistih samotnih, ki so

poleg vsega drugega še frigidne povrhu in nimaš z njimi res kaj početi. Irma, poznejša igralka, mi je govorila, pusti kemijo, ki je za resnejše dedce, kot si ti, ali pa za frigidne babe, jaz sem bil pa njega dni tako ponosen na svojo resnost, če se zdaj spomnim nazaj, bi mogel temu reči popovsko prevzvišenost. In še po svojem prvem fuku v življenju sem bil krščansko otožen in vzvišen, Irma je pa nezadovoljena in nepotešena vzdihovala in stokala in mi rekla, da delam to kot kakšna mašina za otroke, kot kakšna prvovrstna domača mašina za izvoz. Po tistem sem se preselil na morje in dolge ure, ležeč razkrcen na pesku, premišljeval in se končno vendarle odločil za kemijo in bil začuda uspešen, za kar pa se imam zahvaliti le svoji trmasti in nepopustljivi volji, ki so mi jo bili vcepili moji že zdavnaj mrtvi starši in moja še vedno živa babica, ki bi me imela nadvse rada, če ne bi iz tedna v teden nategoval vedno nove punce, vedno bolj dolgočasne, saj je moja življenjska formula, ki sem si jo skoval že v letih po maturi, le navidez uspešna. Bolj in bolj sem tonil v osamljenost in se počutil ogoljufanega kot slep organist pri farni cerkvi.

...

V hotelu pa me je čakalo presenečenje in prav zaradi tega največjega presenečenja v svojem življenju pripovedujem to zgodbico. Za veliko okroglo mizo je bil zbran moj razred, v večernih oblekah so se mi naše ženske zdele za kakšnih deset let starejše, dobro se spominjam, kako je Vaclav rekel veni, vidi, vici, in lasje so mu že povsem odpadli, ljubimcu iz minulih dni, lasje so mu do kraja izpadli v enem samem dnevu. Starovlah mi je že pri vratih pobegnul in zaman sem klical za njim, ni mi bilo jasno, kako je tako pijan mogel dojeti pomen tega srečanja, o katerem sem bil prepričan, da bo usodno vplivalo na moje poznejše življenje. Objel sem se s svojimi sošolkami in sošolci in jim delil slinaste poljube, ženske pa so mi pripovedovale o svojih dveh, treh otrocih in res, bili smo že res stari, če pa so imeli nekateri iz našega razreda že po tri otroke, celo zajetna zdravnica Pepina, ki se je šele pred kratkim poročila, čeprav sem mislil, da se ne bo nikoli, je imela dvojčka in se hvalila na ves glas, čeprav sem mislil tudi to, da ta ženska ne bo nikoli hvalila nikogar in ničesar v svojem življenju. Je pa že tako, da so jo otroci spremenili, vsekakor na boljše, in priznati moram, da je zaslužila to srečo.

»Pa smo uspeli, pa smo se enkrat našli spet vsi,« je bil zadovoljen Vaclav, »in to po moji zaslugi.«

Torej mu je uspelo, prav njemu, strašnemu ljubimcu iz 4. b, in spraševal sem se, kakšne nakane pripravlja za danes, kam bomo še zablodili in spustili svoje hudičevo seme. Usedel sem se na edini prosti stol, prav k Irmi, danes znani in priznani igralki, nekoliko vdratih in izmučenih lic, toda kljub temu je v meni ponovno vzknila želja, da bi jo imel, izsilil strasten nasmeš na njena napudrana lica.

»O, Krištof, nisi se spremenil, najmanj od vseh si se spremenil,« mi je zašepetala na uho in me tako še bolj podžgala, kljub temu pa sem jo nejeverno vprašal:

»Kaj čisto zares misliš tako?«

»O, ti resni človek, o, ti kemik, kako razdeljuješ svet na dva dela.«

Zardel sem, užalila me je ta igralka, česar mi ni na primer moj stari Starovlah nikdar storil, spraševal sem se pa, ali zaradi vljudnosti do mene ali zaradi neumnosti, in zdaj, ko sem imel to pohotno nesramno Irmo pred seboj, sem se nagibal k temu, da me Starovlah ni užalil zaradi ne vem kake svoje trdobočnosti, še manj pa iz kakšne preračunljivosti.

»Vina!« sem razdražen zavpil za odhajajočim natakarkjem, ki se ni ne vem kako zelo razveselil moje bučnosti. »Rdečega vina!«

V grlu me je nekaj stisnilo, toda na koncu koncev sem Irmi vseeno položil svojo težko šapo okoli ramen.

»Ampak to še ne pomeni, da se bova ljubila, nič na tem svetu ničesar ne pomeni,« je bila nihilistična moja punca, jaz sem pa upognil glavo in izustil eno samo besedico — vem — čeprav nisem vedel ničesar več, bil sem razkosan kot kakšna ogromna torta na sredi tega blešččega se sveta, izrisanega do najnaivnejših podrobnosti.

...

In ko sem tako kar nekam izgubljen in malce nabuhlih oči razmišljal o svoji razkosanosti, sem se vrezal v prst, da je pritekla kri in Irma se je upognila nad moj krvavi palec in mi ga izcužala, da sem pri tem začutil sladko bolečino, ki je šla skozi moje telo.

»Da se ti ne bo zagnojilo,« je rekla in mi je palec potem, ko mi ga je čisto dodobra izcužala, polila še z žganjem in javknil sem tako pretresljivo, da sem pomislil, za kakšno revo me bodo imele moje sošolke in sošolci, Irma se je pa na ves glas hihotala: »Da ne boš kužen, človek božji, to je presneto nevarno, če se urežeš in ne slutiš, kako hudo utegne postati.«

»Nič se mi ne bo zgodilo, se mi že lep čas ni prav nič in le kaj naj bi se mi, ko pa živim sam in se dobro pazim zunanjih nevarnosti.«

»Ni tako, ni tako,« je kriknil Johan, palček našega razreda in predstavnik izvoznega podjetja, »vsem vam se bo nekaj zgodilo. Slutim. Ta slutnja že nekaj časa visi v zraku. Kaj bomo? No kaj?«

»Najprej vina,« je rekla Jeni.

O, kako se je postarala ta punca, ena najlepših iz minulih let, in nekaj težkega je prinašala s sabo, česar sem se tudi zbal, zbal v tem hipu tako silno, da sem predlagal našemu razredu, da se preselimo v sosednjo dvorano, kjer je že nekaj časa pomembna slikarska razstava. Kako sem jih pritegnil, kako so bili navdušeni, ti zanikovalci vsega lepega, priznavajoč le denar, vedno manj vreden ali pa sploh nič, priznavajoč le navideznost in puhlost sveta. Šli smo v koloni, kot pijana procesija smo se majali in se objemali, ljubimci davnih dni, vedno bolj motni in razbiti kot kakšne steklene balastrude sveta, ki se odkrijejo le za trenutek, potem pa spet nazaj v temo, zloveščo in srepo.

»Saj to so naši portreti!« je kriknil Vaclav. »Bebaste podobe nas samih. Kdo nam je to podtaknil?« in hudobno se je zagledal vame s krvavimi očmi. »Ti!« je kriknil name.

»Ti!« so se vsi zadržali in postal sem izobčenec tega sveta.

»Ni res,« sem se branil, »ne podtikajte mi ničesar, jaz nisem vedel za ta večer, prišel sem le na razstavo.«

»Saj ravno zato!« me je še naprej napadal Vaclav. »Kaj misliš, Irma?«

»Baraba je, zakompleksanec.«

»Ni res, ni res.«

Pobegnil sem nazaj v restavracijo in se vrnil z nožem, nevarno se bleščečim v mojih tresočih se rokah. Planil sem na prvo sliko, na tisto najbližjo, in v trenutku, ko sem hotel razrezati platno, so me pobili sošolci na tla in kričali:

»Še ni občutil težav življenja, zato je takšen hudič!«

Takrat pa se me je Irma le usmijala, se sklonila nadme in me poljubila na usta, iz katerih sem že krvavel. Kri je odtekala, sošolke in sošolci so se pričeli oddaljevati, sam sem pa stisnil Irmo k sebi, da ne bi še ona odšla.

»Ne tukaj,« se je branila.

»Zakaj si me tudi ti napadla?« sem jo vprašal resno in spoznal, kako moje besede zvenijo nenaravno, nekam stekleno in plitko.

»Vse to je samo šala, ta razstava in ta razred, lahko se kam odpeljeva, če hočeš, kam v gozd, saj je tako topla pomlad, tako božansko topla in dan se še ni končal.«

...

Povabila me je v svoj avto.

»Kaj bodo oni plačali račun?«

»Kaj ti res verjameš v vse to?«

»Nekaj je na tem, nekaj je, če ne drugega, vsaj to, da smo deset let starejši.«

Sošolke in sošolci so naju obkolili in se prilepili na šipe avtomobila.

»Še vedno krvavi, treba ga bo odpeljati v bolnico.«

Jaz sem pa čutil, kako sem trd in se zavedal tega, da je to zadnja priložnost, ko lahko še upam, da dobim Irmo. Pritisnila je na plin in znebila sva se neprijetnih zasledovalcev. Med vožnjo sem jo slekel in jo prosil, naj že vendar enkrat ustavi, ona pa je vozila po vijugasti cesti izredno hitro in elegantno in se ni niti najmanj zmenila za mojo prošnjo. Postalo mi je slabo in rotil sem jo, naj ustavi.

»Izkrvavel bom,« sem tiho dahnil.

Ustavila je na robu ceste in razkročila noge. Spustila sva sedeže. Nagnil sem se nad njo. Zalila jo je kri iz mojih ust in nisem več razpoznal nje-nega obraza.

...

Naslednjega dne so me že navsezgodaj spustili iz bolnice. Odpravil sem se na delo in bilo je prvokrat, da sem zamudil, in ko so me čedne ženskice iz našega podjetja opazovale kar se da spogledljivo, sem pred njimi povetil oči. Zadnje čase se mi kar na vsem lepem stemni pred očmi.